

Scénář rozhlasové nahrávky

David Izák

“Važte si toho v čem žijete”

Děti:

David a jeho sestra Lucka si na základní škole v Mníšku pod Brdy prožili hodně těžká léta. Nepříjemné vzpomínky po procházce školou silně ožily. Ústrky, které si naše generace nedokáže vůbec představit. Co byste asi prožívali, kdybyste nedostali známky, které si zasloužíte? Přesně tohle se Davidovi a Lucii stalo. Vypráví Davidova maminka a sám David.

David a maminka:

Děti nemohly dostat jedničku, nejlepší známka pro ně měla být trojka. O těch známkách jsme my jako děti nevěděly, protože kdyby jsme to věděly tak bysme se samozřejmě učily hůř. Když jsem potom odešel ze základky se čtyrkama z matematiky, protože jsem měl jenom čtyřku z matematiky nic lepšího jsem nedostal, a na učňáku jsem měl hned v prváku jedničku tak jako jsem naprosto nechápal co to jako je a bylo to jenom proto, že vlastně jsem nemohl dostat lepší známku.

Děti:

A nezůstalo jen u známek. Problém nastal i s přihláškou na střední školu. Davidova přihláška záhadně zmizela. Co se tehdy stalo, okomentovala maminka pana Davida.

Maminka:

Ten ředitel přišel za paní učitelkou Drexlerovou, která ty přihlášky tady schraňovala a řekl- Já jedu na okres tak já je tam vezmu. A já nevím co jako, ale já to dneska vidím.. Ta moje tam nebyla. Ano on ji zahodil, ten ředitel.

Děti:

Proč si učitelé na děti zasedli? Co za tím stálo? Začlo to tím, že v roce 1982 zemřel ruský prezident Brežněv. V den jeho pohřbu byl vyhlášen státní smutek a v určený čas měli všichni povstat a držet minutu ticha. Davidova rodina se domluvila, že se děti ve škole tohoto aktu účastnit nebudou, protože věří, že úcta se projevuje jenom bohu a ne mrtvým lidem a ještě k tomu diktátorům. Situaci popsali David a jeho sestra Lucka.

David a Lucka:

Takže jsem nepovstal, tenkrát vlastně učitel z toho byl úplně rozhozený, snažil se mě jakoby fyzicky zvednout, rozčiloval se dělal.. zápasil.. dělal tam scénky, takže ze dvou minut ticha byl vlastně dvě minuty hluku, divadýlko, snažili mě to, já jsem se nechtěl stoupnout byl jsem už v takovém tom pubertálním věku, kdy jsem se jako cítil jako důležitý rebel, no takže jsem se jako i bránil. A že ne a ne. No a následně teda do ředitelny, v ředitelně se to celý sepisovalo, že se to, musel jsem podepsat, že se teda se to stalo, celej tadleta věc, že jsem to jako neudělal. No a měl jsem z toho ředitelskou?

Děti:

Podobná situace s minutou ticha se stala ještě dvakrát a oba sourozenci měli opět odvahu ustát nátlak učitelů a zůstali sedět. V té době byl Davidův tatínek za své náboženské přesvědčení zavřený ve vězení a byla snaha zavřít jejich maminku. Byli to Svědkové Jehovovi. Pan ředitel nutil děti říct, že k této podle něj vzpouře je nutila ona. A dokonce se snažil děti rodičům odebrat.

David:

Važte si toho, v čem žijete! Važte si toho. Změnilo se strašně moc věcí.

Děti:

David se nakonec na vysněnou školu dostal. Stal se úspěšným kuchařem.

David a Lucka:

Ta svoboda, kterou vy zažíváte, kterou vy berete jako samozřejmost, to neexistovalo. My jsme se nepodívali dál než do Východního Německa. A ještě jsme museli vypisovat to složitý celní prohlášení. Do Polska na pozvání. Do Maďarska jednou za dva roky. To jsme jezdili jedině, na západ, na Slovensko, nikam. To že jsou učitelé nakloněný k tomu, aby vy jste, dělaly projekty, a dělaly nějaký projekty, to je neskutečná svoboda. To opravdu. Toho si važte!